

6 HEDİYE!

**TILKI'DEN
MEKTUP**

Aylık Dergi Yıl:1 Sayı:10
Temmuz 2011 Fiyatı: 5 TL

**Gille
OYUN KARTLARI**

Her dergide 4
toplamda 8 farklı
oyun kartı
ve Gille kart
kutusunu

ÇOCUK

DERGİSİ

**KERATA-KERATA
VE ANBAKLARI**

BİSİKLET BOYULLU BULMACA

**HABERİN
OLSUN**

Sözlerin tarihi, tarihin sözleri var.

Sevimli Resimli Tarih

Derleyen: Selim SENER
Çizen: Emirhan PERKER

Bu deyim, başkalarına sezdirmeden menfaat temin eden, yahut insanları birbirine düşürüp ortalığı karıştıranlar hakkında kullanılır.

Eskiden bir ova köyünde köylüler tarlalarını sulamak için ırmağın suyunu nöbetleşe kullanmak üzere anlaşmışlar. Irmak boyunda bulunan tarlalar açılan kanallarla sıra ile sulanıyor, böylece her tarlaya eşit miktarda su gittiği için köylüler arasında sorun çıkmıyormuş. Ama köyün açığızlarından birisi, daha fazla su alabilmek için tarlasında derin ama ince bir kanal kazıp ırmaktan su çalmayı aklına koyar.

aramışlar. Kaçak su alan köylünün tarlasına geldiklerinde bostan havuzunun daima su ile dolu olduğu dikkatlerini çekmiş. Üstelik havuzun üzerinde saman kırıntıları yüzmekteymiş. Bu suya bu samanlar nereden geliyor diye araştırınca, saman yığınlarına ulaşmışlar ve hileyi anlayıp samanları eşeleyince kanalı bulmuşlar. Bunun üzerine köyün ihtiyar heyeti toplanmış ve köylüye çok kızmışlar. Diyorlarmış ki: "saman altından su yürütürsün ha! Hiç yakışıyor mu sana?"

SAMAN ALTINDAN
SU YÜRÜTMEK

Kanalı gizlemek maksadıyla da üzerini çalı çırpı ve taşlarla örtüp araziye uydurur. En üste de saman yığınları koyar ki kimse kanaldan şüphe etmesin. Bir müddet sonra ırmağın daha aşağılarındaki tarlalara giden suyun azalması üzerine köylüler durumu araştırmaya karar vermişler. Ne çare ki arayıp taramaları sonuçsuz kalmış. Daha yukarılarda çok akan suyun belirli bir noktadan sonra birden bire azalmasına bir türlü anlam verememişler. Nihayet tarlaları dolaşp

JAPONLAR SAAT TEKNOLOJİSİNİ OSMANLILARDAN MI ÖĞRENDİLER ? DÜNYANIN İLK SAAT ROBOTU: ALÂMET

Japon İmparatoru Meiji 1889 yılında İstanbul'a özel elçiler yollar. Bu elçilerle birlikte; Sultan Abdülhamid Han'a özel hediyeler ve bir de özel bir mektup gönderir. Gönderilen bu hediyeler içersinde; Japonya'nın en büyük nişanı olan Büyük Krizantem Nişanı'nı da vardır. Bu nişan, Sultan Abdülhamid Han'a takdim edilir. İmparator Meji bizi merak etmektedir ve bilimimizi, teknolojimizi öğrenmek istemektedir.

Bunun üzerine Sultan Hamid, huzuruna Yeni Kapı Mevlihânesi saat sanatkârı Musa Dede'yi çağırır. "Daha önce hiç yapılmamış, dengi olmayan nasıl bir saat yapmalı?" der. Çünkü Musa Dede saat yapmayı çok iyi bilirdi. Musa Dede bir ekip kurar. Ekibinde Derviş Dede, Fakir Dede gibi çok değerli insanlar vardır. Fakir Dede'nin fikri ile bu robot saat bir semazen şeklinde yapılır ama sadece gong çalar. Çalışmayı gören Sultan Abdülhamit Han "Her saat başı ezan okusun." diye emir verir. O zamanın teknolojisi böyle bir şeye imkan verecek miydi?

Robotu Sultan Abdülhamid Han'a gösterdiklerinde Sultan çok beğenmiş ve biraz da şaşkınlıkla, "bunun ismi ALÂMET olsun. Bu tam bir "ALÂMET" demişti.

"ALÂMET"

Robotun tamamı gümüş ve altın kaplamadan yapılmıştı.

Robotun arka kısmında kurma yeri mevcuttu ve yedi günde bir kuruluyordu.

Öyle bir mekanizma kurulmuştu ki, tüm bunları yaparken yarım metre yürüyor, dönüyor ve ezan bitince de tekrar yarım metre geri giderek yerine dönüyor, kollarını ve eteklerini indiriyordu.

Saat başı semâ ediyor, bu esnada kollarını açıyor.

Etek kısmının üstündeki mazgallardan ezan sesi geliyordu.

Gümüş levhalardan yapılmış etekleri açılıyor ve aynı anda ezan okuyordu.

Kuzenin kutapları işini çekti ve durmadan kitap okumaya başladı.

Bilge kuş

Yazan: Berna Kayra
Çizen: Tuba Koyuncu

Belma, karnesini aldıktan birkaç gün sonra, yaz tatilini geçirmek üzere, büyükanne ve büyükbabasının evine gitti. Çeşit çeşit meyve ağaçlarının ve rengarenk güllerin olduğu bahçeli bu ev, Kumlutepe denen bir köydeydi. Eskiden deniz olan yerlerden zamanla sular çekilmiş, her tarafta sapsarı ince kum tepeleri kalmıştı. Bu küçük, şirin köye **Kumlutepe** denmesinin nedeni de buydu.

Kumlutepe'nin çakıl taşlarıyla ile yapılmış yollarında tıngır mingır giderek, büyükanne ve büyükbabasının evine geldiklerinde, güneş çoktan gidip ay geldiği için, cırcır böcekleri ötmeye başlamış, sarı ve pembe akşam sefası çiçekleri açılmıştı. Sitenin diğer evlerinin balkonlarında maç izleyenlerin televizyon sesleri, gece yarısına kadar sokakta oynayan çocukların seslerine karışıyordu. Akşam sefalarının tohumlarını toplayan çocuklar, çimleri sulayan döner fıskiyelerin ayaklarını ıslatmalarına kıkırdıyorlardı.

Belma, akşamüstleri bisiklet yarışlarına katılmak, saklambaç oynamak, daha büyük çocukların sessiz sinema oyunlarını izlemek için sabırsızlanıyordu.

Haziran tüm bahçelerde yeşil erik ağaçlarının, ağustos ise böğürtlenlerin olgunluk dönemi iken, kara ve beyaz dutlar tüm yazın vazgeçilmeziydi. Çocuklar dut ağaçlarının dallarından inmiyorlardı.

Belma hayatında hiç ağaca tırmanmamıştı. Yaz tatilinin ilk günlerinde diğer site çocukları ile beraber kumluk alanda yaban zambakları toplamaya çıkmışken yanlarına siteden olmayan ve daha önce hiç görmedikleri bir kız geldi. Kocaman yeşil gözleri ve burnunun üzerindeki çillerle diğer arkadaşlarından biraz farklıydı. İsminin Mina olduğunu öğrendikleri bu yeni arkadaş o güne kadar çocukların hiçbirinin çıkamadıkları ağaçlara tırmanıyor, kimsenin ulaşamadığı en üst dallara çıkıp saatlerce oturabiliyordu.

Mina, "Bir kere ağaca sizin yaptığınız gibi ayakkabı, terlik veya espardinle tırmanılmaz. Dikkat ederseniz ben hep ağacın dibinde ayakkabılarımı çıkarıp öyle tırmanırım. Bir ağaca tırmanmak için önce onu incitmeden tanımak lazım. Nerde hangi dalları var tutunabilecek, hangi dallarına ayakla basılabilir, sonra ayağınla bastığın dalın senin ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağı da önemli. Nereye kadar çıkıp hangi dallarda oturabilirsin. Bütün bunları yapabilmek için dediğim gibi önce dokusundan başlayarak onu tanıman lazım. Ellerini gövdesinin üzerinde gezdirip onunla tanışabilirsin."

Bir gün bütün çocuklar yolun başındaki dut ağacının olgunlaşan dutlarını toplamak için evden getirdikleri örtüleri ağacın dibine sermiş, ağacın dallarını sallayarak dutların dökülmesini sağlıyorlardı. Mina diğer çocukların yanına geldiğinde: "**Neden öyle yapıyorsunuz?**" diye sordu.

Belma gördüğü ilk günden beri sıcaklık hissettiği ama diğerlerinin tuhaf bulduğu için konuşmadığı Mina'ya cevap vermek için öne atıldı.

"**Olgunlaşan dutların yerlere dökülüp ziyan olmaması için onları böyle topluyoruz.**" dedi.

Mina, "**İyi ama böyle yaparak ağaca zarar veriyorsunuz. Sert salladığınız için ağacın yaprakları ve dalları kopuyor, hem yere hızla düşen dutlar ezilip bozuluyor.**" diye karşılık verdi. Kocaman gözlerini öyle bir kısıp açarak anlatıyordu ki Mina'nın neredeyse dut ağacı için ağlayacağını düşünen Belma, "**İyi ama başka ne yapabiliriz ki? Biz senin gibi tırmanamıyoruz ağaca**" dedi.

diye anlattıktan sonra, başını arkaya atarak bir kahkaha attı. Belmanın dinleyişindeki hayret ifadesi çok komiğine gitmişti.

Beraber ilk denemeleri yaptıklarında Belma daha ikinci dalda kendini aşağı bıraktı, yalınayak tırmanmakta zorlandı. Ama en sonunda ilk hedef olan oturmaya müsait ilk ana dala kadar tırmanıp oturdu. Onun bir üstündeki dalda oturmuş Mina ile bir yandan sohbet ediyor bir yandan o güne kadar hiç yemediği irilikte ve tatta dutları yiyordu. Dalından toplayarak yemek ayrı zevkliydi. Arada sırada üzerleri oyulmuş dutları görünce, onları kuşların gagaladıklarını öğrendi Mina'dan. Bu çok hoşuna gitti.

"**Umarım Bilge Kuş da bu dutların tadına bakmıştır**" diye geçirdi içinden. Ve sevinçle gülümsedi. O yaz Belma ve Mina sık sık ağaçlara tırmandılar. Bilge Kuş'ta en üst dallardan onları izledi.

Üniversiteyi başarıyla bitirdi.

Merhaba kuşlar, çiçekler,
merhaba rüzgar,
merhaba sevgili
arkadaşlarım.

Merhaba çilli.
Hayırdır, ne yapıyorsun orada?

Çok önemli kararlar aldım.

Bundan sonra uçmak istemiyorum.

O işi kuşlara,
kelebeklere bırakıyorum.

Ne de olsa
bir pilicim.

Uçmak için büyük kanatlarım yok.
Biraz da tombulum.

Nasıl olur?

Uçmak yerine
koşabilirim.
Hatta
yüzebilirim
belki.

Artık uçmayacağım.

Tavuk olup bol bol
yumurtlayacağım.

Bahçelerde dolaşıp
gidaklayacağım.

Bu... bu bir poşet değil mi?

Ne güzel uçuyor
bir kuş kadar özgür

Bir kelebek
kadar kıvrak.

Yetişin Çilli tozuttu!

Koşuuun!

Çilli,
kendine gel.

HİAAAA!!!
Ben yeniden uçmak
istiyorum.
Tutmayın beni!!!

ÇILGIN MUCİT NURİ

Çağın Cebeci

DONDURMALI
KAYDIRAK
PROJESİ

- 1- Kaydırak
- 2- Dondurmanın erimemesi için soğutma sistemi
- 3- Güvenlik ağı
- 4- Asansör
- 5- Yumuşak zemin sistemi
- 6- Ailelerin eğlenceyi seyrettiği cam bölüm
- 7- Dondurma havuzu
- 8- Soğuk algınlıkları için doktor

ADİL ERDEM BAYAZIT

SABAH KOŞUSU

İlk güneşi duyuyoruz etimizde
Derimizde ansızın kaçak bir rüzgâr
yakalıyoruz
Bir serinliyoruz, bilseniz bir serinliyoruz
Her gün gidip beş vakit
Denizi öpsek yeridir.

Bir karınca durmuş yaşamayı anlatıyor
Bir dinliyor böcekler, görseniz bir dinliyor
Bir çoban yıldızları sayıyor
Bir arabacı şapkasını atıyor havaya.

Sabah oluyor yalınayak koşuyoruz yeni bir
çağa
Derin asfaltları duyuyoruz
Sıcaklığını duyuyoruz
Bazen bir serinlik doluyor içimize
Ayaklarımızdan
Göğü kapatan çatıları yıkıyoruz ellerimizle
Ve şunu iyi anlıyoruz
En iyisi yürüyerek gidilir yaşamaya.

Şiir Kitapları

"Sebeb Ey" ilk şiir kitabı 1972'de Edebiyat Dergisi Yayınları, Risaleler son şiirleri adı altında Akabe Yayınları arasında 1987 yılında çıktı, Şiirler (Sebeb Ey ve Risaleler iki kitap bir arada) İz Yayıncılık tarafından 1992 yılında basıldı.

1939'da Maraş'ta doğdu. İlkokul ve lise öğrenimini Kahramanmaraş'ta tamamladı. Hukuk ve edebiyat eğitimi aldı. Uzun yıllar önemli devlet görevlerinde bulundu. Milletvekilliği yaptı. 5 Temmuz 2008 tarihinde İstanbul'da vefat etmiştir.

DENİZ

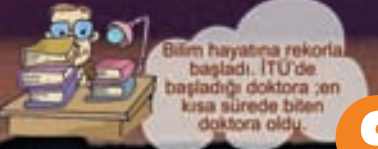
Denizin bir gülüşünü arıyor
çocuklar ellerinde oltaları
Geçmişin günün geleceğin
yükünü üstünde
Pul pul taşıyan balıkları
Denizin bir gülüşünü yakalıyor
çocuklar ellerinde oltaları

YALNIZLIK

Bir gidip bir gelerek durmadan
Ay ışığını soluyan ey deniz, ey o
denizin dibi
Sonra büyüten yalnızlığını kanayan
yalnızlığa kalbim gibi.

ARAMAK

Ey hep bir kelime arayan kalbim
Sonra arayan tekrar arayan kalbim

Bilim hayatına rekortan
bağladı. İTÜ'de
başladığı doktora, en
kısa sürede biten
doktora oldu.

ISIRAN ve SOKAN BÖCEKLER

EŞEK ARISI

Acaba büyük oldukları için mi onlara eşek arısı denmiştir, yoksa eşekleri devamlı soktukları için mi? Bilim insanları bu konuyu henüz aydınlatamadılar. Eşek arıları aniden ortaya çıkarak hem hayvanları hem çocukları hem de büyükleri korkuturlar. Çünkü soktuklarında normal arılar kadar insafli olmazlar. Hatta bu konuda "Dilini eşek arısı sokmasın emi." diye bir deyim bile vardır. Bir eşek arısı hayatı boyunca iğnesini bir kez kullanır, çünkü iğnesini kaybedince ölür.

KEDİ GÜVESİ TIRTILI

Kedi güvesi tırtılı soktuğunda dalgalar halinde şiddetli bir ağrı, kızamık, ateş, kusma ve kas krampları oluşabilir.

Bilinen en zehirli tırtıllardan olan kedi güvesi tırtılı karaağaç, meşe ve çınar gibi ağaçlarla beslendiği sıcak güney ülkelerinde bulunur. Zehir ise saçlarının arasındaki iğnelerde gizlidir.

VIZZZ
VIZ

SIVRISINEK

Genelde balkonda, bahçede otururken gittikçe artan bir kaşıntı olur. Uyumak için ışıklar kapandığında Vizzzz vizzzz vizzz diye insanın sinirlerini bozan bir sesle yaklaşır. Her an her yerden çıkabilirler. Sivrisinekler sadece sinir bozucu değildir. Isırılan bölgeyi kaşıta kaşıta deri iltihaplanmasına neden olabilir.

Cildinizde oyuklar açan küçük böceklerdir. Uyuz böcekleri derinize girdiğinde büyük bir cilt problemine neden olabilir. Böcekler enfeksiyonu insandan cilt temasıyla ya da aynı havluyu, yatak örtülerini ya da diğer nesneleri kullanarak bulaşabilir.

Bize uyuz olacaksınız.

UYUZ BÖCEĞİ

PIRELER

Çok bulaşık minik ısırıcılardır. Kedileri de, köpekleri de insanları da rahatsız edip dururlar. Gözle zar zor görünürler ama çok da hızlıdır. Evcil hayvanları ve insanları ısırmadan duramazlar. Kanatları yoktur ama uçar gibi zıplaya zıplaya ısırırlar. Isırdıkları yerlerde kabarıklık ama durmadan kaşınan benekler oluşur. En çok evcil hayvanlardan geçtikleri için evdeki evcil hayvanları sık temizlemeli ve yatağına almamalıyız. Odamızı ve eşyalarımızı da sık sık havalandırırsak pireler bizden pire gibi kaçarlar.

ATEŞ KARINCASI

Üstüste çıkarak kocaman tepelikler oluştururlar. Rahatsız edildiklerinde sinirlenirler. Saldırıları çok ustadır. Saldırı sırasında, ateş karıncası çenesiyle deriye tutunur ve daha sonra karnında bulunan iğnesiyle sokar ve zehirlerler. Unutmayın! Acısız ateş karınca ısırıkları hızla iltihapla kaplanır.

TAHTA KURUSU

Kendileri davetsiz misafirlik yapmayı çok severler. Çok küçüktürler. Genellikle otellerde, barınaklarda ve apartmanlarda bulunur ve evimize bir bavul, evcil bir hayvan ya da bir kutuyla gelebilir. Derisi hassas olanlar doktora gitmelidir.

AKREP

Akrep sokmasının belirtileri acı, şişme, kaşıntı, kusma, artan terleme ve görme problemleridir.

Hemen bir sağlık merkezine başvurmanız gerekir. Unutmayın, akreplerinin zehri hafife alınmayacak kadar tehlikelidir.

Bütün akrepler zehirli değildir fakat zehirli olanları ölümcüldür. Akrepler genellikle sıcak iklimlerde bulunur.

KENE

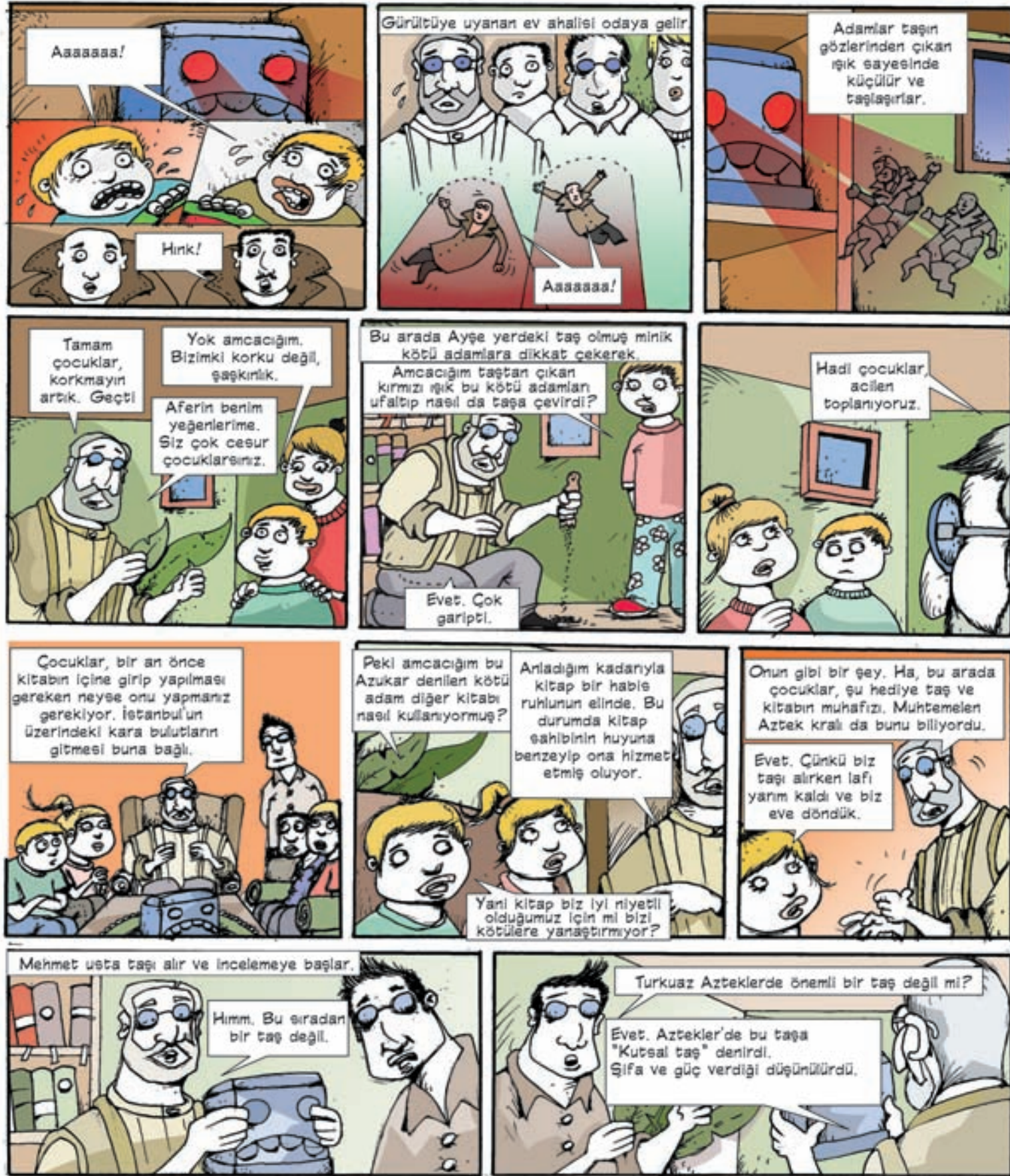
Daha çok hayvanlara yapışır ve onların kanını emerek beslenirler. Hatta durmadan borç para isteyen arkadaşlara, "Kene gibi yapıştı" denir.

Vücudunuza yapışan bir kene görürseniz kendiniz çıkarmadan, ebeveynlerinize haber vermeniz doğru bir davranış olur. Kenelerin çoğu zehirsizdir.

Tam ağızma layık bir tahta!

Koleksiyoncu

Hikaye: Burhan EREN
Çizen: Derya Işık ÖZBAY

Bundan 400 yıl kadar önce, **İngiliz Krallığı**'nda zengin mi zengin bir adam yaşıyordu. Sahip olduğu altınların, mücevherlerin, şatoların ve bunları korumak için çalıştırdığı adamların sayısını, kendisi bile bilmiyordu. Fakat bunca servetin içinde pek de mutlu değildi adam. Kimsesi yoktu çünkü; ne eşi, ne çocuğu, ne de bir dostu... Pıntinin tekiydi. Aynı zamanda. Kazanmaktan hoşlanır, harcamaktan nefret ederdi. İster kızın adama, ister onun yerinde olmak isteyin; böyle bir adamdı işte... Zengin olmaktan yorulduğu için mi, baş gösteren **veba salgını**nda ölmekten korktuğu için mi bilinmez; adam bir sabah yatağında, kendisini bile şaşırtan önem bir karar aldı:

Artık kazanmak için değil harcamak için çalışacaktı.

Muhteşem servetini harcamanın yolunu, öyle şıp diye bulamadı tabii. Çünkü az parayı harcamak kolaydır, çok parası olunca nereye harcamayacağını bilemez insan. **Bu yüzden adam günlerce düşündü, araştırdı, hesaplayıp notlar aldı ve sonunda buldu:** Servetini, resim koleksiyonu yaparak kısa sürede ve kolayca harcamayabilirdi. Çünkü değerinin nereden geldiğini anlamadığı resimler, çok uçuk fiyatlara satılıyordu.

Kısa bir süre sonra bizimki resim müzayedelerinin vazgeçilmez katılımcılarından biri oldu. Açık artırmaya çıkan tüm değerli tabloları hep o aldı. Bununla da yetinmedi; koleksiyon sahiplerinden, ellerindeki tüm tabloları, onların hayal bile edemediği fiyatlar teklif ederek satın aldı. Bir yılı içinde, ülkede, hatta Avrupa'da, onun koleksiyonu dışında bir tane bile resim koleksiyonu kalmamıştı. Belki

inanmayacaksınız; ama adam, **servetinin ancak küçük bir kısmını harcamayılmıştı.** Üstelik muhteşem koleksiyonu onu hiç de mutlu etmedi. Koleksiyonundan kurtulmak için o güne kadar görülmemiş bir müzayede düzenledi. Resim sanatının değerli bütün eserleri oradaydı ve eserlerin fiyatları, çerez parasıydı. Dünyanın bütün zenginleri ve koleksiyon meraklıları akın ettiği müzayedeye.

Adam, gelenlerin bu fırsatı değerlendirip düşük fiyatlarla resimleri alacağını ve servetinin bir kısmının eksileceğini umuyordu. Ama öyle olmadı. Her eserin satışında kıyasıya bir rekabet olmuştu. Adam üzgündü; harcamak istedikçe kazanıyordu. Teklifler havada uçuyordu. Müzayede bittiğinde, adamın serveti, tam sekiz kat artmıştı.

Yaşadığı bu kötü tecrübeden sonra adam, haftalarca düşündü ve sonunda, bütün servetini harcamayabileceği ilginç bir koleksiyon fikri buldu: **İnsan koleksiyonu yapacaktı! Dünyada huyları, dilleri, meslekleri, renkleri, ırkları farklı, çeşit çeşit insan vardı** ve koleksiyonunu istediği kadar genişletebilirdi. Üstelik parçaların koleksiyonda kalabilmesi için beslenmeleri, barınmaları, eğlenmeleri, hastalandıklarında tedavi edilmeleri gerekiyordu ve bunlar da para demektir. Böylece servetini kolayca harcamayabilecekti.

Doğruca kraliçenin huzuruna çıkıp koleksiyonu için yer ve izin istedi. Kraliçe pek sevindi buna; yoksul, aç ve memnuniyetsiz halkın bir kısmından ve onların olası bir isyanından böylece kurtulabilirdi. Yeni Kıta'nın kuzeyinde, birkaç maceracı dışında kimsenin itibar etmediği bir adaya, koleksiyonunu kurması için adama izin verdi. Adam, hemen işe koyulup inşaat yapımında kullanılan pek çok araç ve gereç satın aldı. Bir dizi mimar, yüzlerce inşaat ustası, bir o kadar taş kırıcısı ve onlarca marangozu da yanına katarak, satın aldığı iki büyük gemiye bindi ve Yeni Kıta'nın kuzeyindeki ıssız adaya gitti.

Hikayeyi uzatmayalım; kısa sürede içlerinde onlarca odanın olduğu yüzlerce bina dikildi adaya, onları birbirine bağlayan yollar, köprüler, yollarda çeşmeler yapıldı...

Koleksiyonunu saklayacağı mekânlar bitirken adam da koleksiyonuna isim düşündü ve toplayacağı parçaların listesini çıkardı.

Çocukları Meliha, Miray, Eren, Zeynep, Emir dünyaya geldi. İbrahim Dinçer hoca ülkemiz ve insanlık için bilim üretmeye devam ediyor.

Bir boy koleksiyonu, bir ses koleksiyonu, bir renk koleksiyonu ve bir huy koleksiyonu ile başlamak istiyordu işe. Listeleri hazırlarken koleksiyonuna isim de buldu: **Yeni bulunmuş ülke!**

Koleksiyoncu, ülkesine dönüp kendisine yardım edecek kalabalık bir ekip kurdu ve koleksiyonunun parçalarını toplamaya başladı. Ekip, ülkeye, Avrupa'ya, hatta diğer kıtalara dağıldı ve kısa sürede iyi iş çıkardı. **Birkaç ay içinde, cücelerden, orta boylulardan ve çok uzun boylulardan oluşan ilk koleksiyonun parçaları toplanmıştı.** Boyları birbirinden bir parmak uzun, tam 194 kişi bulunmuştu. Koleksiyoncu, koleksiyonundaki parça sayısından; ekip, aldığı yüksek maaştan; parçalar da hayatlarından memnundu. Niye memnun olmasınlar ki... **Parçalar, ömürlerinin kalan kısmını savaşmadan, çalışmadan, hatta hiçbir iş yapmadan istediklerini yiyip içerek rahatça geçirebilecekti.** Parçaların beslenmesi ve bakımı için

aşçıları, firmacılar, çiftçiler, terziler, berberler, çamaşırcılar, temizlikçiler; eğlenmeleri için müzisyenler, hokkabazlar, tiyatrocular işe alındı. Koleksiyonun çalışanları ve parçaları bir gemiye bindirilip o ıssız adaya, yeni adıyla Yenibulunmuş ülke'ye gönderildi.

Renk ve ses koleksiyonlarını oluşturmak daha kısa sürdü. Çünkü haber yayılmış, koleksiyonda yer alabilmek için insanlar dünyanın her yerinden, kendileri gelmeye başlamıştı. En kalından en inceye, ses tonu birbirinden farklı, 72 parçalık ses koleksiyonu; **en koyu tenli Afrikalıdan en beyaz tenli Kuzey Avrupalıdan** da içinde olduğu 117 parçalık renk koleksiyonu bu yüzden kısa sürede tamamlandı. Bu parçalar da gemiye özenle yerleştirilerek Yenibulunmuş ülke'ye gönderildi.

146 parçalık **huy koleksiyonunu** oluşturmak uzun sürdü ama. Her huyda en iyi parçayı bulmak öyle pek kolay değildi çünkü. **Kurnaz, ahmak, kötümser, iyimser, öfkeli, sakin, yalancı, dürüst, çalışkan, tembel...** Bilinen bütün huyların listesi çıkarıldı ve her biri için bir parça alındı koleksiyona. Koleksiyonda yer almak için gelenlerin neredeyse yarısı kadın olunca, bizimki koleksiyonların aynılarının bir de kadınlardan oluşturulmasını istedi. Böylece tam 1058 parçadan oluşan, dünyada ve tarihte bir eşi olmayan nadide koleksiyon şimdilik tamamlanmış, parçalar yerlerine yerleştirilmişti.

Parçalar ve parçaların bakımında çalışanlar kadar, koleksiyoncu da mutluydu. Çünkü serveti yavaş da olsa erimeye başlamıştı. Koleksiyondaki parçalardan ölen olursa, aynı özellikte biri bulunuyor ve koleksiyon değerinden bir şey kaybetmiyordu. Koleksiyoncu, birkaç yıl sonra, bunlara dil ve ırk koleksiyonu da ekleyerek Yenibulunmuş ülke'deki parçaların sayısını epeyce artırdı.

Hikaye uzun, biz kısa tutalım: **Önceleri hayatlarından ve bir koleksiyonun objeleri olmaktan çok memnun olan parçalar, zamanla sıkılmaya, kendileri için oluşturulan düzenden hoşnut olmamaya başladı.** Sıkılınca da parçalar arasında zaman zaman kavgalar oluyor, koleksiyonun silahlı bekçileri de parçaları birbirinden ayırıyordu. Parçalar can sıkıntılarını dindirmek için çareyi çalışmakta buldu. Kendileri için çalışan çiftçilerle birlikte tarla ekmeye, aşçılarıyla birlikte yemek pişirmeye, çamaşırcılarla birlikte giysilerini yıkamaya; yani çalışanlar ne iş yapıyorsa, parçalar da aynı işleri yapmaya koyuldu. Kendileri için çalışıp kazanmaya, sahip olmaya, satmaya, satın almaya başladılar. Sonra da erkek parçalarla kadın parçalar arasında evlilikler oldu, bu evliliklerden çocuklar dünyaya geldi. Koleksiyoncu, koleksiyonu genişlediği için memnundu önceleri, bu yüzden de karışmadı olup bitene. Ama bir süre sonra koleksiyondaki düzen iyice karışmış; Yenibulunmuş ülke, bir koleksiyondan çok, herhangi bir şehre benzemeye başlamıştı. **Koleksiyoncu, eşsiz eserinin mahvolmasından korktuğu için eski düzeni sağlamaya, sert önlemler almaya çalıştı. Ama ne yazık ki başarılı olamadı. O, düzeni sağlamaya çalıştıkça Yenibulunmuş ülke daha çok karıştı.**

Parçalar bir sabah birleşti, çalışanlar ve silahlı bekçilerle birlikte, koleksiyoncunun kendileri için harcadığı servete el koydular ve koleksiyoncu'yu da bir kayığa bindirip **Yenibulunmuş ülke'den kovdular.** Koleksiyoncu, denizde balıklara yem mi oldu, yoksa bir limana ulaşıp hayatta mı kaldı, hâlâ bilen yok. Çünkü o günden sonra, kendisinden hiç haber alınmadı. Evet, adamımızın görkemli başlayan öyküsü, işte böyle hüzünlü bitti. **Yenibulunmuş ülke'ye ne mi oldu?** Büyüdü, içindekilere yetmediği için çevresinde yeni kentler kuruldu, kentler eyalete dönüştü, eyaletler birleşip Kanada adında kocaman bir ülke oldu. İngilizcede **'Yenibulunmuş ülke'** anlamına gelen Newfoundland, bugün Kanada'nın bir kentidir.

Ama ilginç olan ne biliyor musunuz? **Kanada şimdi de büyük bir insan koleksiyonudur ve dünyanın bütün ülkelerinden, bütün ırklarından, bütün dillerinden insan yaşar orada.** Ve hâlâ, her yıl dünyanın her yerinden binlerce insan oraya göç eder ve orada yaşamaya başlar. **İçindeki parçalar farkında olmasalar da, koleksiyoncunun bugünkü varisleri, dağıldı sanılan koleksiyonu sürdürüyordur belki de, kim bilir?**

Bizimkiler Ve Sızinkiler

~Ders: Ters~

Cem Kızıltug

BALINADAN
KURTULUŞUĞUZA
İNANAMİYORDUM

BİRDEN DENİZDEN
BİR GRUP PENGUEN
ÇIKTI

KOCA BALINAYI
SIRTLAYIP
GÖTÜRDÜLER

BU ARADA BİZİN
CÜCE DE KAYIP

SEYİ
HOCAM...

BİZ NEDEN
ARABAYA TERS
BİNDİK?

GERÇİ

ARABAYI
TERSTEN DE

SÜREBİLİYORSUNUZ

HACIVAT,
DİKKAT EDERSEN

TERS
SÖYÜRLÜZ.
AYRICA

O ZAMAN
TERS GİDEN
BİR ŞEYLER VAR

AFERİN

TERSTEN
DÜŞÜNMEYE
BASLADIN
HACIVAT

İŞLER TERSİNE
DÖNMEYEN

BİZİMKİLERİ
BULSAK HOCAM

TABİİ BİR DE
SİZİN...

EĞEĞİL...

AAH AH!

ASIL TERSLİK DE
ORDA ZATEN

TERSİM DÖNDÜ
HOCAM

NE DENEK
İSTEDİNİZ?

TERS KÖŞEYE Nİ
YATTIN?

YOK!
TERS KÖŞEYE
YATMADIM DA...

SABAH TERSTEN
KALKIŞTIM HOCAM

BU ARADA TERS
YÖNE Nİ GİRDİK?

HİMM!

TERS GİDEN
BİR ŞEYLER VAR

GÖZÜNDEN TERS GİDEN
BİR ARABA GÖRÜYÖRÜM

BU İŞTEN BİR
TERS, AMAN BİR
DERS ÇIKARMANIN

VAKTİ GELDİ
SANIRIM

GEÇMİŞ ZAMAN İÇİNDE SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ

TANPINAR 110 YAŞINDA

23 Haziran 1901'de İstanbul'da doğdu. Romancı, şair ve edebiyat hocasıdır. Yahya Kemal ve Ahmet Haşim'in öğrencisi oldu. Modern Türk romanının en önemli ismi olarak gösterilir. Kendinden sonra gelen romancıları etkilemiştir. Eserlerinde kendi kültürümüzle batı ülkelerinin kültürü arasında kalmış olmamızdan kaynaklanan olumlu, olumsuz yönlerimizi işledi.

ESERLERİ:

Roman: Huzur (1948), Saatleri Ayarlama Enstitüsü (1962), Sahnenin Dışındakiler (1973), Mahur Beste (1975), Aydalı Kadın (1986), Ayna (1950)
Şiir: Şiirler (1961)

Deneme: Beş Şehir (1946), Yahya Kemal (1962), Edebiyat Üzerine Makaleler (1969), (Ölümünden sonra derlenmiştir) Yaşadığım Gibi (1970)

İnceleme: XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi (1949, 1966, 1967)

Hikaye: Yaz Yağmuru, Abdullah Efendi'nin Rüyalari (1943)

İçerik: Selim SENER, Nermi YIGİT
Çizim: Remzi ERDEM

İyi ayarlanmış bir saat, bir saniyeyi bile ziyan etmez

"Hayri Bey hayata karamsar bakıyordu. Hayri Bey doğdu doğali hayata dürbünün ters tarafından bakıyordu. Halit Ayarçı ona dürbünün bakılacak yerini göstermişti." "Hayri Bey Halit Ayarçı'ya minnettardı". "Halit Ayarçı Saatleri Ayarlama Enstitüsü adlı küçük bir daire açtı." Hayri İrdal'ı da bu dairede görevlendirmişti. Bu enstitünün belli amaçları vardı. Eski saat ustalarını tanıtmak ... "Ve bu enstitüye bağlı ayar istasyonları açarak saatleri durmuş hanımların ve beylerin saatlerinin ayarlarını düzeltmek için yol üstüne uğrayacakları küçük yerlerdi."

Ne içindeyim zamanın / Ne de büsbütün dışında

"sahibinin en mahrem dostu olan, bileğinde nabzının atışına arkadaşlık eden, göğsünün üstünde bütün heyecanlarını paylaşan, yahut masasının üstünde gün dediğimiz zaman bütününü onunla beraber olup bittisiyle yaşayan saat ister istemez sahibine benzer, onun gibi yaşamağa ve düşünmeye alışır."

RENGARENK PiKniK

Havalar güzelleşti, Piknik mevsimi geldi çatı. Yemyeşil çimenler, masmavi gökyüzü bizi bekler. Elif de ailesi ile beraber pikniğe gitmiş. Piknik ile ilgili bir nesnenin ismi etrafa gizlenmiş. Bakalım bulabilecek misiniz ?

